

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 506/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. J. N., T., zastúpeného advokátom JUDr. D. S., B., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/62/2010 a jeho rozsudkom zo 7. októbra 2010, ako aj postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co/320/2010 a jeho rozsudkom zo 4. júla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. J. N. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2011 doručená sťažnosť Mgr. J. N. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/62/2010 a jeho rozsudkom zo 7. októbra 2010, ako aj postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co/320/2010 a jeho rozsudkom zo 4. júla 2011.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ bol odporcom v súdnom spore o zaplatenie sumy 89,62 € s prísl. vedenom okresným súdom pod sp. zn. 10 C/62/2010 na návrh M. (ďalej len „navrhovateľ“). Okresný súd rozsudkom zo 7. októbra 2010 uložil sťažovateľovi zaplatiť navrhovateľovi žalovanú sumu s úrokom z omeškania, ako aj trovy konania. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd rozsudkom sp. zn. 23 Co 320/2010 zo 4. júla 2011 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a uložil mu povinnosť zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania.

3. Sťažovateľ k podstate predmetného súdneho sporu (ako aj svojho názoru na závery okresného súdu) uviedol:

«Dňa 9. 5. 2007 bolo na základe rozhodnutia policajta Mestskej polície... povereného správcou komunikácie, v zmysle ust. § 40 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) odstránené spoločnosťou A. spol. s r. o.,... B., osobné motorové vozidlo s evidenčným číslom... (ďalej len „Vozidlo“) z miesta B. patriace spoločnosti B., s. r. o... B... Dňa 9. 5. 2007 sťažovateľ prevzal Vozidlo, pričom mu bol vydaný protokol o výdaji vozidla uloženého po nútenom odťahu... vystavený spoločnosťou A. spol. s r. o. (ďalej len „Protokol“), ktorého prílohu tvoril doklad vystavený spoločnosťou A. spol. s r. o. na sumu 2.700,- Sk... za výkon núteného odťahu (ďalej len „Doklad“).

Ako vyplýva z Protokolu odstránenie na základe tohto rozhodnutia vykonali zamestnanci prevádzky odťahovej služby spoločnosti A., spol. s r. o.

Okresný súd... rozsudkom... 7. 10. 2010 vyhovel žalobe v celom rozsahu.

Z vykonaného dokazovania dospel Okresný súd Trnava k záveru, že návrh bol podaný opodstatnene. Súd mal preukázané, že sťažovateľ vytvoril prekážku cestnej premávky, keď ponechal motorové vozidlo stáť v križovatke. Spornou bola otázka, či obchodná spoločnosť A. spol. s r. o. bola oprávnená vykonať odstránenie motorového vozidla. Je nepochybné, že žalobca ako správca cesty pri odstraňovaní motorového vozidla vystupuje ako orgán verejnej moci, ktorý nesie v plnom rozsahu zodpovednosť za výkon verejnej moci a nemôže ju zmluvne previesť na iného. Správnym sa javí záver, že odstránenie motorového vozidla tvoriaceho prekážku cestnej premávky je oprávnený urobiť len správca komunikácie alebo právnická osoba ním pre tento účel založená alebo zriadená. Zo žiadneho zákonného ustanovenia zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách a zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) však nevyplýva záver, že by správca komunikácie nemohol uzavrieť zmluvu o výkone odťahovej služby s podnikateľským subjektom, predmetom ktorej by bol len výkon odťahovej služby bez prenesenia práva na vymáhanie nákladov súvisiacich s odťahom motorových vozidiel. V súdenom prípade medzi žalobcom ako správcom komunikácie a obchodnou spoločnosťou A. spol. s r.o. vznikol v zmysle súkromnoprávnym noriem zmluvný vzťah, predmetom ktorého bolo poverenie obchodnej spoločnosti A. spol. s r.o. zabezpečiť samotný výkon odstránenia motorového vozidla po technickej stránke. Vzhľadom k uvedenému Okresný súd Trnava dospel k záveru, že žalobca zmluvou o výkone odťahovej služby nepreviedol na obchodnú spoločnosť A. spol. s r. o. svoje právomoci odťahovať nesprávne zaparkované motorové vozidlá, ale ju poveril len zabezpečením technickej stránky výkonu tejto činnosti na základe pokynu príslušníka mestskej polície, a preto bolo možné obchodnou spoločnosťou A. spol. s r. o. uskutočnené odtiahnutie motorového vozidla považovať za odtiahnutie, ktoré vykonal žalobca. Žalobca ako správca cesty má nárok na vymáhanie nákladov, ktoré mu v súvislosti s odťahom motorového vozidla vznikli, ktorých výšku si vyčíslil na sumu 2.700,- Sk. Výška nákladov vynaložených na odstránenie motorového vozidla nebola v prejednávanej veci sporná, a preto považoval súd požiadavku žalobcu v zmysle ust. § 40 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách na zaplatenie sumy 2.700,- Sk, čo po prepočte konverzným kurzom na eurá predstavuje sumu 89,62 eura, za dôvodnú. Sťažovateľ sa bránil ďalej tvrdením, že nie je

pasívne legitimovaný v tomto spore, keďže nebol vlastníkom použitého motorového vozidla, ale len jeho oprávneným držiteľom. Túto obranu sťažovateľa považoval Okresný súd Trnava za bezpredmetnú, keďže z citovaného zákonného ustanovenia jednoznačne vyplýva oprávnenie žalobcu požadovať náklady za odstránenie prekážky cestnej premávky od toho, kto prekážku spôsobil, teda od sťažovateľa, a nie od vlastníka motorového vozidla, ako sa bránil sťažovateľ.»

4. Podľa názoru sťažovateľa „*máme za to, že sťažovateľ nie je v predmetnom spore vecne legitimovaný.*

Výklad súdov k zákonu č. 315/1996 Z. z. ohľadom pasívnej legitimácie sťažovateľa v neprospech sťažovateľa je tak v rozpore s článkom 46 ods. 1 Ústavy... a článkom 6 Dohovoru... Postup súdov v rozpore s platným a účinným zákonom možno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd sťažovateľa.“

5. Ako porušené základné práva a slobody sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti označil „*porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, porušenie základného práva sťažovateľa na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 1 a zároveň aj porušenia Článku 1 Protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ľudských právach a článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...“*. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ okrem odôvodnenia „*porušenia práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces*“ (III. časť sťažnosti) sa odôvodnením porušenia ďalších ním uvádzaných práv náležite nezaoberal.

6. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Ústavný súd... určuje, že rozhodnutím Okresného súdu... Rozsudkom č. k.: 10 C/62/2010-70 zo dňa 7. 10. 2010 a rozhodnutím Krajského súdu... Rozsudkom č. k.: 23 Co/320/2010-99 zo dňa 4. 7. 2011 boli porušené základné ľudské práva sťažovateľa podľa čl. 20 Ústavy..., podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy..., podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy... a podľa Článku 1 Protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru... a článku 6 Dohovoru.... Ústavný súd... Rozsudok Okresného súdu... č. k.: 10 C/62/2010-70 zo dňa 7. 10. 2010 a Rozsudok

Krajského súdu... č. k.: 23 Co/320/2010-99 zo dňa 4. 7. 2011 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu... na nové konanie.“

7. Sťažovateľ ako dôkazový materiál k sťažnosti pripojil rozsudok okresného súdu č. k. 10 C/62/2010-70 zo 7. októbra 2010 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 23 Co/320/2010 zo 4. júla 2011. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd 13. septembra 2011 dopytom na Okresnej prokuratúre Trnava zistil, že sťažovateľ podal Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky žiadosť o podanie mimoriadneho opravného prostriedku.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní (pred orgánmi verejnej moci, pozn.)... rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

10. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/62/2010 a jeho rozsudkom zo 7. októbra 2010, ako aj postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co/320/2010 a jeho rozsudkom zo 4. júla 2011 boli porušené jeho v sťažnosti označené práva (bod 1).

12. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ predmetnou sťažnosťou najprv napadol postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/62/2010 a aj jeho rozsudok zo 7. októbra 2010. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie okresného súdu (a postup v konaní mu predchádzajúci), keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil, a o odvolaní rozhodol krajský súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 23 Co/320/2010 zo 4. júla 2011. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti

odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 23 Co/320/2010 zo 4. júla 2011, možno zo sťažnosti vyvodit', že sťažovateľ namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom krajského súdu a jeho rozsudkom, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie, t. j. stotožnil sa s faktickými a právnymi názormi a závermi tohto súdu, na základe ktorých však podľa názoru sťažovateľa, aj keď vyplývali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, neboli nadväzne na to prijaté správne právne závery. Sťažovateľ v jeho veci konajúcim všeobecným súdom vytykal najmä svojvôľu pri výklade a aplikácii zákonného predpisu a z toho vychádzajúce nesprávne právne posúdenie veci (*«O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné hovoriť práve v tomto prípade, keďže okresný aj krajský súd sa natoľko odchýlili od znenia príslušného ustanovenia zákona č. 315/1991 Z. z. a to tak že popreli jeho základný účel a význam... Z uvedeného vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany sťažovateľa by došlo až vtedy, ak by sa na zistený stav veci použila ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna norma, ktorú však okresný aj krajský súd vykladali protiústavné... Sťažovateľ touto sťažnosťou poukazuje hlavne na zásadný problém v tom, že rozhodnutia súdov vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže uprednostňujú reštriktívny výklad zákona pred inštitútom „spravodlivosti“. To znamená, že podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé prejednanie veci súdmi tým, že výsledok konania nezodpovedá jeho skutkovej a právnej predstave a účelu sledovanému prijatím zákona č. 315/1996 Z. z.*

Výklad súdov k zákonu č. 315/1996 Z. z. ohľadom pasívnej legitímácie sťažovateľa v neprospech sťažovateľa je tak v rozpore s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Postup súdov v rozpore s platným a účinným zákonom možno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd sťažovateľa.»; pozri tiež bod 4).

II.A

**K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1
ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru**

14. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

15. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa a rozsudkom sp. zn. 23 Co/320/2010 zo 4. júla 2011 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

16. Po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvođených právnych záverov. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku oboznámil rozhodnutie okresného súdu v merite veci, podstatné časti okresným súdom zisteného skutkového stavu a jeho právne názory a závery vychádzajúce z výsledkov v prvostupňovom konaní vykonaného dokazovania. Ďalej krajský súd uviedol: „*Krajský súd... bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O. s. p. zverejnením termínu vyhlásenia rozhodnutia na úradnej tabuli súdu postupom podľa ust. § 156 ods. 3 O. s. p. preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi podaného odvolania podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne.*

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V predmetnej veci považuje odvolací súd za potrebné uviesť ďalšie dôvody, že správca miestnej komunikácie je s poukazom na ust. § 3d ods. 5 písm. c) Zák. č. 135/61 Zb. o pozemných komunikáciách pri odstraňovaní vozidla z komunikácie vystupuje ako orgán verejnej moci a nemôže právomoci správcu komunikácie zmluvne previesť na iný podnikateľský subjekt. Nič mu však nebráni, aby odstránenie vozidla z miestnej komunikácie po technickej stránke vykonal prostredníctvom inej osoby, v danom prípade sa bude jednať o zmluvný vzťah medzi správcom komunikácie a touto osobou. Je však pochopiteľné, že v prípade odstránenia vozidla iba správcovi cesty komunikácie vzniká nárok na náklady za odstránenie voči prevádzkovateľovi vozidla a teda len správca cesty je v danom prípade aktívne legitimovaný na vymáhanie týchto nákladov, teda i v prípade preukázanie existencie a obsahu zmluvy o výkone odťahovej služby uzatvorenej medzi správcom komunikácie a navrhovateľom, na základe ktorej bolo realizované odstránenie vozidla. V súlade s ust. § 40 ods. 1 zák. č. 315/1996 Z. z. je povinný potom nahradiť náklady prevádzkovateľ vozidla iba správcovi cesty, ktoré mu vznikli v súvislosti s odťahom

motorového vozidla, teda nie spoločnosti, ktoré fakticky výkon odťahu vozidla pre správcu cesty vykonala.

Treba preto konštatovať, že prvostupňový súd zdôvodnil správne vo svojom rozhodnutí, že zmluva č. 48/2006 o výkone odťahovacej služby uzatvorená 23. 10. 2006 medzi rozpočtovou organizáciou V. B. zriadenou navrhovateľom a obchodnou spoločnosťou A., s. r. o. je v zmysle ust. zák. č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách a táto spoločnosť A., s. r. o. bola poverená zabezpečením technickej stránky výkonu odťahovej služby na základe pokynu príslušníka mestskej polície. Pokiaľ sa jedná o pasívnu legitimáciu, prvostupňový súd správne zdôvodnil, že je z ustanovenia zákona zrejmé oprávnenie navrhovateľa požadovať náklady za odstránenie prekážky cestnej premávky od toho, kto prekážku spôsobil, teda nie od vlastníka motorového vozidla. Tento spôsobil porušenie predpisu, a to porušenie povinnosti účastníka cestnej premávky v zmysle ust. § 24 ods. 1 písm. d) zák. č. 315/1996 Z. z., pretože ponechal motorové vozidlo na mieste, kde zastavenie a státie je zakázané - na križovatke.

V ostatnom odkazuje odvolací súd na vecne správne rozhodnutie súdu prvého stupňa, na správne dôvody, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje v zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p.

Podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. preto bolo vecne správne rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdené.“

17. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj

arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

19. Ústavný súd poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 23 Co/320/2010 zo 4. júla 2011 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové (relevantné) dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

20. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp.

právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Sťažovateľ v petite sťažnosti súčasne namietal aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu a základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy (pozri tiež body 1, 5 a 6) už uvedeným postupom a rozhodnutiami vo veci konajúcich všeobecných súdov.

22. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08, I. ÚS 208/2011) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a tiež aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

23. Keďže sťažovateľ namietal porušenie základného práva aj podľa čl. 47 ods. 3 ústavy len z dôvodu svojvoľnosti a nesprávneho právneho posúdenia veci (t. j. záverov) napadnutých rozhodnutí menovaných súdov, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedeným článkom ústavy, ktorý mal byť podľa neho taktiež porušený. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu (a ani okresného súdu) a možným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení sťažovateľovho práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

24. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažovateľovu sťažnosť v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

25. Vzhľadom na to, že sťažovateľova sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2011